

ALI
STANDISHOVÁ

NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY Z

Baskerville

HALL

FRAGMENT

Neuvěřitelné příhody z Baskerville Hall

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ali Standishová
Neuvěřitelné příhody z Baskerville Hall – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ali Standishová

V partnerské spolupráci s Conan Doyle Estate Ltd.

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Copyright © 2023 by Working Partners, Ltd. and Conan Doyle Estate Ltd.
The Series has been licensed to the Fragment by the Working Partners Limited
in association with Conan Doyle Estate Ltd.

Arthur Conan Doyle®

THE
CONAN DOYLE ESTATE

Translation © Jan Kozák, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6706-3

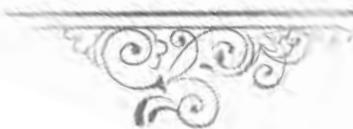
ISBN e-knihy 978-80-253-6715-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6722-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6723-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Věnuji Luce a Emmě, Paigeovi a Willovi,
Anně a Haley, Ave Katherine
a všem bratrancům a sestřenicím,
kteří teprve přijdou.*

*„Jakmile vyloučíte nemožné, vše, co zůstane
– jakkoli je to nepravděpodobné –, musí být pravda.“*

SHERLOCK HOLMES

Obsah

Studie v šarlatové	13
Poněkud zvláštní setkání	17
Nejlepší věc ze všech	20
Pozvánka	24
Nejlepší myslitelé naší doby	26
Artušovo sedlo	30
Divoký let	33
Baskerville Hall	39
Grover a Kapsa	44
Do ringu	49
Zápas	53
Pokoj s výhledem	58
Zvláštní druh zloděje	64
Jídlna	67
Dr. Watson předvádí trik	71
Poznatelná magie	78
Šťastný zlom	84
Nevyřešené záhady Baskervillské polnice	87
Trojlístek	93

Zelený rytíř	98
Domum Trifolium Incarnatum	103
Příběh dvou dopisů	107
Valencia Fernandezová	111
Logický skok	116
Arthur překvapí	121
Darebák	127
Daguerrotypie a dynamit	131
<i>Polnice</i> zklame	137
Vše je odhaleno	141
Irene zaujímá stanovisko	149
Odpověď přichází	154
Do hodin	158
Dítě nachází matku	165
Makrela	168
Makrelina vyvážnutí	172
Nanejvyšš pozoruhodné hodiny	176
Noční návštěvník	180
Portrét lorda Bakera	183
Konzultace u dr. Watsona	188
Blesk znovu udeří	191
Podezření a stříbro	194
Představení laterny magiky	197
Anonymní udání	201
Greyová starší	205

Arthurova poslední šance	211
Trojlístek na stopě	215
Do temnoty	219
Dívka ve stroji	223
Profesor se vrací	228
Vyšetřování Sherlocka Holmese	233
Teprve začátek	236
Poděkování	243
Vše o Arthuru Conanu Doyleovi	245

Studie v šarlatové

Arthur byl chlapec, který se téměř nikdy nemýlil. Ve škole měl ten nejotravnější zvyk, že nejdřív vymyslel odpověď a pak k ní také vymyslel zadání. Spolužáci však věděli, že to není jeho chyba – takhle mu to prostě myslelo.

Kdybyste se Arthura Conana Doylea zeptali, jestli onoho svěžího zářijového dne něco viselo ve vzduchu, jestli cítil blížící se dobrodružství – a nebezpečí –, rychle by vás tipoval na věštce, který se z něj snaží vylákat půlpenci.

Jak se ukázalo, i Arthur se mohl občas splést.

„To je všechno?“ zeptal se toho osudného odpoledne a zamračil se na kus skopového, který pan Fraser položil na řeznickou váhu. Při rozdělení na sedm dílů by to sotva vydalo na jedno sousto pro každého.

„Obávám se, že to je vše, co si dnes za své peníze koupíš, Arthure,“ odpověděl pan Fraser se smutným úsměvem. Arthur si všiml tmavých kruhů pod řeznickovými očima.

Podíval se na vzdálený konec pilinami poprášeného obchodu, kde obvykle pracovala paní Fraserová, ale nebyla tam. Poslední dobou se jí zhoršoval zrak – to poznal podle toho, jak na něj mžourala, když ji pozdravil. Možná se zhoršil natolik, že už neviděla dost dobře na to, aby mohla pracovat. To znamenalo, že bude potřebovat lékaře a že pan Fraser bude muset někoho najmout na její místo.

Jinými slovy, usoudil Arthur, pan Fraser si už nemohl dovolit dát mu o něco víc, než kolik mohl zaplatit.

„Ano, pane,“ řekl Arthur a – rozpomněl se na dobré způsoby – „děkuji.“

Jak se blížil ke dveřím se skopovým zabaleným v papíru, zkoumal ostatní zákazníky čekající ve frontě. Byl mezi nimi muž, který musel být něčím velmi zaujatý, protože si zřejmě nevšiml, že cestou do obchodu šlápl do koňského hnoje. Byla tam žena, která si dost nedbale zalátala roztrženou sukni. A chlapec, který, soudě podle boule v botě, skrýval nůž.

Je lepší si všimat těchto věcí než lákavých kousků telecího a vepřového za pultem pana Fräsera, které čekají, až si pro ně přijdou další rodiny.

Nejsou pro nás, řekl si Arthur. *Alespoň ne dnes.*

Ulevilo se mu, když vyšel do svažitých dlážděných ulic Edinburghu, které se hemžily nakupujícími a kameloty, koňmi a dívkami prodávajícími na nárožích květiny.

Vzduch voněl čerstvými zázvorovými koláčky z Barracloughovy pekárny a ochlazoval jej jihozápadní vánek, který šeptal o podzimu. Listí na několika stromech podél silnice příjemně chrastilo a čekalo, až opadá.

Pro mladého Arthura obvykle nebylo nic krásnějšího než zářijové odpoledne. Září ohlašovalo začátek nového školního roku. Nové vyučování. Nové předměty.

Dnes mu však vítr přinášel jen chlad do srdce.

Než si uvědomil, kam ho nohy nesou, ocitl se na druhé straně ulice u knihkupectví W. Scott Books, kde pozoroval knihkupce, jak aranžuje výlohu. Pozornější pohled mu ukázal, že je to žena. Z této strany skla nedokázal rozeznat žádný z titulů, ale svazky byly stejně lákavé jako to nejlepší maso od řezníka – možná ještě lákavější. Arthur myslel na všechna ta místa, která se v nich skrývají, kdesi daleko od Skotska, na všechna ta dobrodružství, která čekají, aby se mohla odehrát.

Toužebně vzdychl, až zamlžilo okno.

Nejsou pro mě, připomněl si znovu. Dnes ne.

Pokud si jeho rodina nemohla dovolit dostatek jídla, aby naplnila svá břicha, rozhodně si nemohla dovolit knihy, které by naplnily Arthurovu mysl.

Jako na znamení souhlasu vytrhlo Arthura z myšlenek zvučné zaťukání z druhé strany skla. Knihkupkyně s ocelově lesklými vlasy se na něj zevnitř mračila a gestem mu naznačovala, aby šel dál.

Arthur vstoupil zpět na přeplněný chodník a náhle dospěl k rozhodnutí.

Vzpomněl si na slova pana Crabtreeho, nevrlého ředitele Newingtonské akademie, jehož dech byl cítit jako zkyslé mléko, když mu říkal, že s tak bystrým rozumem, jako má on, by se mohl na tomto světě opravdu prosadit.

Arthur však teorii pana Crabtreeho nehodlal vyzkoušet, poněvadž se rozhodl, že se příští týden na Newingtonskou akademii nevrátí.

Někdo musel vydělávat, a protože otec pracoval stále méně, musel to být Arthur. To pomýšlení ho naplňovalo hrůzou, ale také odhodláním.

Možná se následujícího dne vrátí do řeznictví a požádá pana Frasera o práci učně. Sekat celý den kusy masa se mu moc nelíbilo, ale bylo to lepší než vymetat komíny nebo – zachvěl se – kopat hroby.

Prozatím ho však bylo zapotřebí doma, kde už na něj čekala matka, aby se mohla pustit do přípravy večeře.

Arthur se otočil a málem narazil do ženy, která klikatou ulicí tlačila dítě v kočárku do kopce.

„Promiňte, madam,“ řekl.

Žena si ho však sotva všimla.

Zvláštní, pomyslel si Arthur.

Podíval se na ni pozorněji. Byla hezká, ale měla mírně přepadlý výraz, jako by ji něco bolelo. Její tvář byla jako bledý měsíc nad zářivou kyticí, která jí vyčnívala z brašny u boku, a nad sytě šarlatovou látkou šatů. Ty šaty v davu kolemjdoucích, z nichž většina byla oblečena do nevýrazných odstínů, které časem napůl vybledly do šeda, vynikaly.

Žena na okamžik ztuhla.

V tom samém okamžiku si Arthur spojil tři věci dohromady.

Za prvé, šaty té ženy byly velmi nové.

Za druhé, dítě v kočárku bylo velmi malé – ne starší než dva měsíce.

Za třetí, žena dýchala *velmi* mělce.

V tu ránu se jí zatřepotala víčka a naklonila se dopředu jako čajová konvice, když se z ní zalévá vodou čaj.

Arthur upustil balík skopového a vymrštil ruce. Zachytil ji těsně předtím, než v bezvědomí narazila hlavou na chodník.

Neohrabaně ji položil na zem a naplnila ho úleva. Signály přečetl správně. Jakmile se žena vzpamatuje z mdlob, bude se moct vrátit domů živá a zdravá i s miminkem.

Její dítě!

Arthur otočil prudce hlavu právě ve chvíli, kdy se kočárek začal rozjíždět dolů po šikmém chodníku. Hmátl po něm rukou, ale pozdě. Kočárek nabíral ze svahu rychlost.

Srdce mu poskočilo, když kočárek přešel hrbol na dlažbě a prudce se stočil k silnici..., kde se přímo proti němu řítil kočár tažený čtyřmi obrovskými koňmi.

DVA

Poněkud zvláštní setkání

Hrozilo, že kočárek s dítětem pošlapou koně, a Arthur byl příliš daleko, než aby na něj dosáhl! Rozhlédl se po ulici. Pak se sehnul a jeho prsty na zemi konečně našly malý kámen.

„Hej!“ vykřikl ze všech sil. Mrštíł kamenem a modlil se, aby zasáhl cíl.

Kámen trefil muže, který šel před kočárkem, přímo do zátylku, přesně jak Arthur doufal. Muž se otočil a hledal viníka, ale místo toho uviděl kočárek řítící se k silnici. Vrhł se dopředu a podařilo se mu včas zachytit rukojeť. O vteřinku později kočár s koňmi proletěl kolem.

Arthur se s úlevou sesunul. Shromáždil se tam malý dav, který se chtěl podívat, co je to za rozruch. Lidé natahovali krky, aby viděli na muže s kočárkem. Vracel se do kopce, jednou rukou tlačil dítě, druhou pevně svíral hlavici hole, o níž se za chůze opíral. Arthura překvapilo, jak je zachránce starý – skočil přece tak svižně.

„To ty jsi hodil ten kámen?“ zeptal se Arthura s ostrým, plochým přízvukem.

Arthur si nemohl pomoci a zíral, jak si stařec zastrčil hůl pod jednu paži a upravil si cylindr, aby si promnul zátylek. Jeho věk nebyl to jediné, co Arthura překvapilo. Mužova vrásčitá tvář byla opálená do hněda, jako by nedávno pobýval v tropech, a sněhobílý plnovous nosil dokonale upravený. Měl dlouhý úzký nos a šedé oči a byl oblečen do elegantního tvídivého obleku a vesty. Jeho vycházková hůl, jak teď Arthur viděl, byla lesklá mahagonová hůlka zakončená stříbrnou havraní hlavou. Proč by se anglický džentlmen jako on pohyboval v takové čtvrti?

„Je mi to moc líto, pane,“ řekl Arthur. „Jenže jsem věděl, že když zavolám, nemusel byste si uvědomit, že volám na *vás*. Neotočil byste se včas.“

Pán si Arthura dlouho prohlížel, než mu trochu zacukaly vousy. „No, myslím, že jsou horší důvody, proč způsobit cizinci zranění hlavy.“

Mrzutá knihkupkyně vyšla ze svého obchodu, aby pomohla matce dítěte na nohy. Žena vytáhla dítě z hnízda z příkrývek a přitiskla si ho k hrudi.

„Řekli mi, že ti mám poděkovat za to, že jsi mě zachytil,“ řekla Arthurovi. Pak se obrátila k pánovi. „A vám za záchranu mého dítěte.“

Angličan zavrtěl hlavou. „To zařídil taky ten kluk. Nebýt jeho rychlého uvažování, mohlo to dopadnout dost hrozně. Vskutku hrozně.“

Poté se strhla menší mela. Matka trvala na tom, aby si Arthur vzal květiny, které právě koupila na trhu, a cizí lidé mu přicházeli potřást rukou. Pro Arthura, který chtěl hlavně jít domů, to bylo dost matoucí. Když se nakonec matka s dítětem rozloučila a dav se rozešel, zůstal na místě jen Arthur a zvláštní pán.

Muž se opřel o zeď knihkupectví a zamyšleně si poklepával nezapálenou dýmkou o ret. Jeho oči byly pronikavé, když se setkaly s Arthurovými.

„Ty jsi tu ženu zachytil v pádu, co?“ řekl. „Předpokládám, že máš rychlé reflexy.“

„Ne, pane,“ odpověděl Arthur, znervózněným pozorným pohledem toho cizince. „Viděl jsem, že brzy omdlí.“

„Aha? Jak to?“

„No, poznal jsem, že má nové šaty, a viděl jsem, že je docela bledá, a zdálo se, že se jí špatně dýchá. Právě porodila, ale v pase byla velmi utlá. Tak mě napadlo, že když už byla nakupovat šaty, mohla si také zaskočít koupit“ – tady Arthur ztišil hlas do šepotu – „*korzet*.“

Doufal, že pánovi nebude připadat divné, že o takových věcech ví, ale *přece* jen sdílel pokoj s pěti sestrami a jeho matka teprve před několika měsíci porodila Constance.

Arthur si odkašlal. „Ale ten, kdo jí ho oblékl, jej zřejmě příliš utáhl. A takové spodní prádlo, jak známo, omezuje proudění vzduchu a způsobuje –“
„Mdloby,“ dokončil pán. „Přesně tak.“

Zvon v nedalekém newingtonském kostele začal odbíjet celou hodinu a Arthur zalupal po dechu.

„Omluvte mě, prosím,“ řekl a sehnul se, aby zvedl balíček skopového, který předtím upustil. „Musím jít domů.“

Muž smekl před Arthurem klobouk. „Tvůj pozorovací talent ti dnes dobře posloužil,“ pravil. „Možná dokonce lépe, než si myslíš.“

Než Arthura napadlo, co by na takovou podivnou poznámku na rozloučenu řekl, muž se ztratil v davu. Ale ne dřív, než si na něm Arthur stačil všimnout dalšího zvláštního detailu. Do kopce stoupal s holí v pravé ruce. Když však odcházel, pevně ji svíral v levé.

Nejlepší věc ze všech

S lunce právě zacházelo za obzor, když Arthur vrazil do dveří. Jeho pět sester trávilo večerní hodiny tím, že ležely schoulené jako kočky ve všech koutech jejich předního pokoje, takže se nedivil, když se na něj okamžitě vrhly. Mary mu skočila kolem krku, zatímco Caroline se přibátolila, chytila jej za nohu a přátelsky – ale bolestivě – ho kousla do kolena.

Ann a Catherine, jeho starší sestry, si u krbu zašívaly ponožky a mezi nimi se v kolébce choulila malá Constance.

„Jdeš pozdě,“ řekla Ann a odložila svou práci. Šití nesnášela. „Dělaly jsme si starosti!“

„Catherine říká, že u řezníka je nejspíš jen fronta,“ zaskřehotala Mary, „ale já jsem říkala, že to už je pravděpodobnější, že tě unesli loupežníci. Nebylo by to úžasné?“

„Proč jdeš pozdě, Arthure?“ zeptala se Catherine a světlo ohně jí ozářilo vážnou tvář. „A co to proboha máš?“

„Květiny!“ zacvrlikala Caroline a povyskočila, aby dosáhla na darovanou kyticí vřesovce a bodláku. „Moje květiny!“

Miminko se při pohledu na Caroline začalo chichotat, což rozesmálo Mary. Arthur se ušklíbl. Ještě si ani nestačil sundat boty.

„Všechno vám povím u večere, nebojte se,“ řekl. „Ale tohle raději zanesu já.“

Zvedl balíček, který mu dal řezník. Zul si boty, podal květiny Caroline a vydal se za matkou do kuchyně. Tváře měla zarudlé od páry stoupajících z hrnce na sporáku, tmavé vlasy jí lezly z copu.

„Ach, Arthur!“ zvolala a její tvář se rozzářila vřelým úsměvem. „Jdeš právě včas.“

„Nenesu toho moc,“ posteskl si Arthur a podal jí malý kousek masa. „Je mi líto, že jsem nesehnal víc.“

Matčin úsměv se nezměnil, i když v očích se jí něco pohnulo. „Jsem zvyklá, že i málo znamená hodně,“ řekla. „A kromě toho se u nás zastavila paní Gilliesová s hrstí brambor, kterých měli nazbyt. Budeme mít hostinu!“ Pak ztišila hlas a řekla: „Proč se nepodíváš, jestli se k nám nepřidá táta?“

Arthur se snažil působit klidně. „Jistě.“

Zatímco matka se vrátila ke kouřícímu hrnci, Arthur prošel po špičkách chodbou ke dveřím, které byly pootevřené jen na škvírku. Nahlédl dovnitř a spatřil otce, jak sedí u stolu s hlavou v dlaních. Hleděl na jeho neučesané vlasy a svěšená ramena. Na stěně byly nalepené nejrůznější výstřižky z novin, které si schovával pro inspiraci, spolu s vlastními nákresy víl, skřítků a dalších fantastických bytostí. Na podlaze kolem něj ležely poházené zmačkané papírové kuličky a několik prázdných skleněných lahví.

Na nedalekém malířském stojanu stál náčrtek obludného netvora s odhalenými zuby. Pan Doyle byl ilustrátor dětských knih a právě dokončoval práci na novém vydání *Krásky a zvířete*. Nebo by alespoň měl.

Jeho otec netrpěl běžnou nemocí jako neštovice nebo souchotiny, které postihovaly tělo. Byla to spíše nemoc mysli, která z pana Doylea udělala stín muže, kterého Arthur kdysi znal a stále miloval.

„Tati?“ zeptal se. „Přijdeš za námi na večeri?“

„Dnes ne, chlapče.“ Arthurův otec se nepohnul ani o píď. „Mám hodně práce a přešla mě chuť k jídlu.“

Arthur tuto odpověď očekával, ale stále bolestně toužil po návratu svého starého dobrého táty. Odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

A tak u stolu sedělo jen šest Doyleových – sedm, pokud počítáme i malé dítě –, všichni se zvlněnými kaštanovými vlasy, načervenalou pletí a každý s jedním osamělým dolíčkem v levé tváři. Paní Doyleová nabrala do misek vodnatý guláš a každému z dětí utrhla kousek chleba. Arthur si všiml, že pro sebe si žádný nenechala.

Ačkoli byl guláš řídký a chléb okoralý, večere byla vskutku slavnostní. Arthur se dočista rozpíval, když slyšel kolem stolu veselý smích a viděl úsměvy svých sester v mihotavém světle svíček. Což teprve jak máma zalapala po dechu, když jim vyprávěl o řídicím se kočárku.

„Řekni to ještě jednou,“ žadonila Catherine se svaštělým obočím, „jak jsi věděl, že ta paní omdlí?“

„Vyprávěj to o koních!“ naléhala Mary, která nic nemilovala víc než katastrofu s dobrým koncem. „*Určitě* se nikomu nic nestalo?“

Téměř se mu podařilo zapomenout na prázdné místo v čele stolu, tichý přízrak ve stínu.

Když společně povečeřeli, Ann a Catherine se vrátily k šití. Arthur zatím odnesl Caroline a Mary po vratkých schodech do pokojíku, který společně obývaly všechny děti, a uložil je do postele. Pak si k nim přisedl a vyprávěl jim další kapitolu *Dobrodružných příběhů (a strašlivých tragédií) Timothyho Taye, rytířského panaše a (tak trochu) šermíře*, příběh, který si sám jednou večer vymyslel, aby pomohl Mary usnout, stejně jako to pro něj dělávala maminka.

Když Caroline tiše pochruovala a Mary se s chvěním zavřela víčka, vrátil se Arthur do kuchyně, kde maminka myla nádobí. Zhluboka se nadechl.

„Zítřa požádám pana Fräsera o práci,“ řekl. „Zdá se, že potřebuje pomoc v obchodě.“

Arthur si myslel, že to pro maminku bude vítaná zpráva, ale ta místo toho ztuhla. Když se k němu otočila, v jejím kulatém obličejí se zračila bolest, ale oči jí divoce plály.

„Arthure,“ řekla důrazně. „To nesmíš. Víím, že chceš pro sebe víc. Já chci pro tebe víc. Zasloužíš si zůstat ve škole.“

„A ty si zasloužíš k večeri chleba,“ namítl. „A Ann s Catherine si zaslouží nové punčochy. Někd v téhle rodině musí vydělávat peníze.“

Jeho matka zavrtěla hlavou. „Ale ty, Arthure – *ty jsi* předurčen k něčemu velkému.“

Arthur ji štouchl do ramene. „Ale mami, rodina je to nejlepší ze všeho.“

Svá slova myslel vážně. Přesto se mu v noci, když ležel v posteli, znovu v hlavě vynořily všechny ty věci, které se během dne tak usilovně snažil vytěsnit. Otázky týkající se světa plného záhad, které si říkaly o rozluštění.

Na tyto otázky nemáš odpovídat ty, řekl si přísně. Teď ne. Možná nikdy.

Nakonec usnul.

Byl to však neklidný spánek, který byl přerušen následujícího rána za svítání. Propukl takový hluk, že otrásal celým domem.

Pozvánka

BUM! BUCH!

Někdo klepal na dveře, jako by je chtěl rozbít.

BUCHBUCHBUCHBUCHBUCHBUCH!

Arthur odhodil peřinu a letěl ze schodů dolů.

„Co se to děje?“ ozval se matčin hlas.

„Já nevím,“ odpověděl Arthur ostražitě.

Paní Doyleová si přitáhla noční košili víc k tělu, pomalu přistoupila ke dveřím a pootevřela je. Po chvíli je otevřela ještě víc.

Nikdo tam nebyl.

„Někdo si z nás dělá legraci?“ nadhodil Arthur.

Matka se sehnula a něco zvedla z prahu. „Možná ne.“ Natáhla k Arthurovi ruku a on viděl, že drží obálku.

Byla adresována jemu.

„Ale... Ještě nikdy jsem žádný dopis nedostal.“

Dokonce i vzácná korespondence, která občas přicházela v drahých, nic dobrého nevěstících obálkách od otcových sourozenců z Londýna, nebyla nikdy adresována přímo Arthurovi – vždy jen jeho matce.

„Otevři to,“ vyzvala ho paní Doyleová.

Arthur vzal obálku, rozlomil voskovou pečeť a vytáhl první ze dvou papírů uvnitř. Byl to dopis psaný černým inkoustem na jemném bílém papíře se zlatým okrajem. Písmena se na stránce míhala, jako by tančila. Zdálo se mu to, nebo ten papír matně voněl střelným prachem? Najednou se mu na chvíli zatajil dech.

„Tak co?“ zeptala se matka. „Co se tam píše?“

Arthur jí to přečetl nahlas.

Mladému pánovi Arthuru Doyleovi:

S potěšením Vám oznamuji, že jste byl přijat jako student Baskerville Hall pro školní rok 1868. Baskerville Hall je nejpřísnější a nejinovativnější školou na britských ostrovech a vychovala některé z nejlepších mozků naší doby. Vzhledem k vysoce citlivé a poněkud netradiční povaze našeho studia však svá tajemství pečlivě střežíme před okolním světem. O svém přijetí proto nesmíte nikomu říct, s výjimkou nejbližší rodiny. Nuže – jste připraven zpochybnit vše, co víte?

S pozdravem

Profesor George Edward Challenger,
ředitel školy Baskerville Hall

P.S. Semestr začíná zítra.